

потрясінь, необхідності взаємодопомоги, усвідомлення спільності людей у їх відмінностях – тобто час та події мають, як долото, висікти з грубого каміння прекрасну скульптуру. Адже не даремно Мойсей водив сорок років євреїв по пустелі аби на зміну старому поколінню з мисленням раба прийшло нове, вільне покоління.

Таким чином, на початку нового ХХІ ст. перед усіма нами постає конкретне питання щодо необхідності зміни існуючих ідеалів та пріоритетів їх переосмислення. Адже ми вже пройшли той етап коли вони були актуальні і тупання на одному місці на даний момент може з нами зіграти лихий жарт в найближчому майбутньому. Або ми йдемо вперед, або стоїмо на місці і чекаємо коли впаде ця цивілізація і на її уламках виросте нова.

Отже, залишається актуальним запитання: а чи не знищить потворність наш світ, доки краса рятуватиме його?

Лук'яненко О.М. (м. Київ)

lukyanenko_78@ukr.net

РОЛЬ ПСИХІЧНОЇ ТА ВІЗІОНЕРСЬКОЇ ТВОРЧОСТІ У ФОРМУВАННІ МЕНТАЛЬНО ІДЕНТИЧНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

В умовах ідейного вакууму сучасного суспільства в масовій свідомості змінюються поняття добра та зла, подвигу та підлості, створюється образ героя нового часу – успішний шахрай, котрий веде "вільний образ життя" і готовий захищати не суспільно значимі цілі, а особисту вигоду.

Вищезазначені зміни у світогляді людей є результатом впливу ЗМІ та витворів мистецтва, які не протидіють зростанню агресії в суспільстві, не проводять межі між злочинцями та порядними громадянами, що особливо негативно впливає на молоде покоління того чи іншого суспільства. Це дозволяє констатувати, що сьогодні у великому дефіциті робота "над вихованням духу часу", "одухотворення" архетипів нашого народу.

У кожного роду, етносу, народу наявні власні особливі архетипи, які проявляються в різноманітних формах творчої діяльності. Враховуючи зазначене, ми пропонуємо розробити психограму народу України з метою формування єдиного інформаційного простору, ментально ідентичної державної інформаційної політики.

При взаємодії психічної та візійної творчості матеріал, як пише К. Юнг, сприймається, наприклад, душею поета, тоді він зі сфери повсякденності переміщується у сферу усвідомлення реалій сучасності, піднімаючись "до вершин його переживання". Першопочатково матеріал такої творчості походить від вічно повторюваних людських жалів та радощів і за допомогою переживань, механізмів витіснення і спротиву зводиться до змісту людської свідомості. В результаті надається нам для прочитання, для усвідомлення продукту такої творчості. популярність і довготривале життя цього продукту визначається ступенем проникнення автором в глибину, архетипічну основу життя народу і, навіть, всього людства.

Психічна творчість як продукт переживання переднього плану розвивається за законами, коли є й інший напрямок руху – вершинна психологія, що виражає дух часу, епоху, яка узгоджується із епохою глибинної психології, колективним підсвідомим, з архетипами того чи іншого народу. Творчість, яка розвивається поза цим законом, або є протиприродною і непопулярною у цього народу, або практично не торкається струн людської душі і швидко вмирає. Психічна творчість в юнгівському розумінні є також досить важливою, особливо для журналістики, яка покликана оволодівати елементами візіонерської творчості, інакше звернення до архетипу глибоко торкається душі читача, глядача, оскільки промовляючи праобразами, говорить начебто тисячоголоса, вона полонить і підкорює, вона звеличує особисту долю героя (напису, фільму) до долі народу, країни і в такий спосіб вивільняє в нас ті рятівні сили, що завжди допомагали людству позбавлятися від будь-яких небезпек і переживати всілякі лихоліття.

Хотілося б, щоб журналісти у своїх творах свідомо і несвідомо не знущалися над менталітетом українського народу, а сприяли б вивільненню в ньому рятівних сил, допомогли б позбавитися від таких небезпек, як кримінал, бандитизм, бюрократія і корупція, маніпуляція суспільною свідомістю та інформаційно-психологічна і юридична беззахисність особистості. Зрозуміло, що журналістика – це дзеркало суспільства, проте "чорний PR" виправданий лише в рамках психічної творчості й то в рамках нижчих його форм. Україна сьогодні має потребу у візіонерській творчості журналістської спільноти, всіх творчих працівників. Для цього необхідно оволодіти "першобаченням" (за Юнгом), тобто проникненням у колективне підсвідоме, в глибинну психологію свого народу. Це завдання стоїть перед інтелігенцією, елітою українського суспільства, дії котрих також мають відповідати законам ментальної ідентичності та візіонерської творчості. Інакше буде поглиблюватися процес відчуження народу від еліти і еліта позбавиться права бути елітою.

Сьогодні різко загострилася проблема слідування запитам архетипів в економіці, політиці, культурі, мистецтві. Лише на основі єдності психічного та візіонерської творчості можна сформулювати майбутнє України, її суспільний ідеал, ідентичну модель економіки, і на цій основі державну ідеологію.

Макарчук І.О. (м. Київ)

КОМУНІКАТИВНІ ВИТОКИ ГУМАНІТАРНОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Гуманітарна експертиза як поняття виникло відносно недавно і вже є предметом обговорення у широких колах науковців, проте феноменом соціальної практики ще не стало. Це пов'язано, по-перше, з тим, що немає єдиної думки щодо концептуальних основ гуманітарної експертизи, по-друге, з відсутністю усвідомлення управлінською елітою необхідності її дослідження і впровадження.

У найбільш загальному значенні під гуманітарною експертизою розуміють вид експертизи, що виходить з пріоритету соціальних і людських потреб і цінностей у ході оцінки комплексних проектів і прийняття важливих управлінських рішень. В цілому гуманітарна експертиза орієнтована на виявлення можливостей та наслідків інноваційних проектів та шляхів їх